

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות** 159

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על"

'תכלית הידיעה - אי הידיעה'

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

לו בהם מהלך, באמת כל מהלכו אינו אלא רצונו ית'. וכשאדם יודע זה, יכול הוא לעמוד על התורה כולה ויבינה היטב. כשלומד האדם מעשה המשכן בפרשיות שלמות אודות מיתריו יתדותיו ובריחיו, מיתרים ויתדות פשוטים ושנתה בהן עד שגם ווי העמודים נכפלו כמה פעמים, הנה אם ילמד על פי מהלך יתחיל להקשות ולהתפלפל איך להבין זאת, אבל הלומד בלי מהלך שיודע שאין לו שום ידיעה בזה, מוכן לו הכל על הצד היותר טוב.

האם אפשר להביט על עצי שיטים כעל עצים פשוטים? עצי שיטים הלא הוא השראת השכינה על ישראל וביראת הכבוד הכי גדולה צריך להביט עליהם, שהם קדוש קדוש, שאין לנו מושג כלל בהם, עד שמצינו במדרש: **'מעשה בעיר אחת, שלא השתמשו שם בעצי שיטים לבנין'**, דבלמוד בלי מהלך, עצי שיטים הם השראת השכינה, עד שאמרו במדרש: **'כל מה שברא הקב"ה למעלה, ברא למטה'** (שמ"ר לג). **'מה למעלה, שרפים עומדים אף למטה, עצי שיטים עומדים. מה למעלה, כוכבים אף למטה, כוכבים. אמר רבי חייא: "מלמד שהיו קרסי זהב נראים במשכן ככוכבים הנראים ברקיע"** (רבינו בחיי שמות כה ט). ולכאורה איזו השוואה היא מעמידת עצי שיטים

המשך בעמ' 2 <<<

שינסו נא לבאר לו; מפני מה בטני כל האוונים ואפילו השחורים לבנים הם? שאלה קטנה ואעפ"כ אין האדם יודע בזה שום מהלך ומה גם אם נשאל שאלה חמורה מזו, כגון דמותם ותבניתם של הבע"ח ואופן יצירתם? כל שכן שלא ימצא בזה ידיו ורגליו, אמנם בתחילת החקירה נדמה לו לאדם שיש לו מהלך, אבל כשהוא הולך הלאה ומוסיף לחשוב לאט לאט נאבד ממנו כל מהלך ומתברר לו שאין בכל הבריאה כי אם רצונו יתברך. ויוצא מזה דכל מהותו של מהלך, אינו אלא, **'אנו אין לנו אלא רצונו יתברך'**.

על דרך זה הוא ענין החוקים והמשפטים, כשאדם לומד משפטים ומבינם ויש לו מהלך בהם וניגש הוא ללמוד ענין **'פְּרָה אֲדָמָה'** 'המטהרת טמאים ומטמאת טהורים', שאין לו בזה שום השגה כלל, התכלית היוצאת הוא שגם המשפטים שנדמה לו שמבינם ויש

"זאת חקת התורה אשר צוה ה' " (במדבר יט ב) **'אמר שלמה: על כל אלה עמדתי ופרשה של פרה אדומה חקתי ושאלתי ופשפשתי "אמרתי אֲחַקְמָה וְהִיא רְחֻקָה מִמֶּנִּי"** (קהלת ז כג) (במדבר רבה יט ג). **'ואמר ר' יוסי בר' חנינא: "אמר לו הקב"ה למשה; לך אני מגלה טעם פרה אדומה, אבל לאחרים חקה"** (יט ו). למשה נתגלו טעמי פרה אדומה. ולשלמה שנתגלו לו מעינות החכמה לא נתגלתה לו פרשת פרה והיתה אצלו חוק. בענין חוקים ומשפטים, רגילים אנו להבין, שמשפטים הם דברים שנוכל להשיגם בשכלנו. וחוקים הם דברים שאין אנו משיגים אותם, מקוצר המשיג, או מעומק המושג. והמתבונן יראה שהבנה כזו היא מהדברים שאסור לאומרם.

החוקים כתבו; ד'תכלית הידיעה היא אי הידיעה' ודבריהם נכונים. כשאדם מתבונן באופן מופשט קצת מהי ידיעה, מגיע הוא לידי מסקנא שכל ענין הידיעה כל המהלך שיש לו, אינו כי אם מעין **'פְּרָה אֲדָמָה'** חוק בלתי ידוע לו, תכלית הידיעה היא שהאדם יבוא לידי מצב שאינו יודע בכל הבריאה כלום, אין לו שום מהלך, הכל סתום אצלו מה לפניו ומה לאחור, מה למעלה ומה למטה.

באחד מספרי המקובלים הוא משיב לאלה המתמירים לידועים ומבינים הכל,

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

1 >>> המשך מעמ' 1

לעמידת שרפים, שבאותה עמידה אין לנו מושג כלל? אבל בלמוד בלי מהלך, אין כאן שום תמיחה, רכשאין לנו בכל הבריאה שום מהלך ואין אנו יודעים כלום, כמו שסתום אצלנו ענין עמידת שרפים, כמו כן סתום אצלנו עמידת עצי שיטים ומתקבל על דעתנו בלי שום שאלות 'מה למעלה, שרפים עומדים אף למטה, עצי שיטים עומדים'.

איתא במדרש: 'לפי שהכיר לא נעשה אלא מן מראות הנשים שנאמר: **"וַיַּעַשׂ אֶת הַפְּיֹר נְחֹשֶׁת"** (שמות לח ח) אותן נשים שאמרו האלקים מעיד עלינו שיצאנו טהורות ממצרים, כשבא משה לעשות כיוור, אמר לו האלקים: באותן המראות עשה אותן' (במדבר רבה ט יד) ופרש"י: **"וַיַּעַשׂ אֶת הַפְּיֹר נְחֹשֶׁת וְאֵת כַּנּוֹ נְחֹשֶׁת בְּמִרְאֵת הַצְּבָאִת אֲשֶׁר צָבְאוּ פָתַח אֵהָל מוֹעֵד"** (שמות לח ח) - בנות ישראל היו בידן מראות שרואות בהן כשהן מתקשטות. ואף אותן לא עכבו מלהביא לנדבת המשכן. והיה מואס משה בהן, מפני שעשויים ליצר הרע. **"א"ל הקב"ה: קבל, כי אלו חביבין עלי מן הכל'** (שמות לח ח)

זה מבהיל מאד, אולם בלמוד בלי מהלך, מתקבל זה על הלב מבלי הרהור. אין הכי נמי ד'המראות חביבין עלי מן הכל', מסקנת הדברים היא שתכלית האדם בבריאה הוא שיבוא לידי מסקנא של אי ידיעה, שיהיה מחונך להתנהג כפי שמולייכים אותו בלי הרהורים ופקפוקים כמ"ש: **"ואמר רב יהודה אמר רב: "אלו בני אדם שהן ערומין בדעת ומשימין עצמן כבהמה"** (חולין ה:). דאין לנו, אלא רצונו יתברך.

עבד אינו שואל טעם לפקודת רבו

ותמה 'האור החיים' הקדוש: 'צריך לדעת למה כינה למצוה זו שם כללות התורה, שהיה לו לומר "זאת חקת" וגו', או "זאת חקת" הטומאה, או חקת הטהרה, כדרך אומרנו: "זאת חקת הפסח" (שמות יב). למה נקראה מצוה זו בשם "חקת התורה"? ותירץ: והנה ההבדל שבו הורמו עם בני ישראל משאר הגוים הוא באמצעות קבלת התורה שזולת זה הנה ככל הגוים בית ישראל. ומעתה טעמנו צוף דבש אמרי א-ל, במה שאמר: "זאת חקת התורה", פירוש; חקה זו של הטומאה ותנאי טהרתה תסוכב מהתורה, כי על ידי שקבלו התורה, נעשו עם בני ישראל דבר שהרוחנים השפלים תאבים

להדבק בהם, להיותם חטיבה של קדושה עליונה בחייהם גם כמותם. בחייהם - שבנוגע במת, או יאהילו עליו וכדומה, תדבק בהם הטומאה שבמת ולא תחפוץ להפרד, אם לא בכח גדול אשר חקק ה' במצוה האמורה בענין של פרה אדומה. וכמותם - גם כן תתרכבה הטומאה' (אור החיים' במדבר יט ב). כי בדרך רמז ירצה באומרנו **"חקת התורה"**, שאם יקיימו מצוה זו על אף היותה חוקה בלא טעם, מעלה עליהם הכתוב כאילו קיימו כל התורה אשר ציוה ה', כי קיום מצוה בלא טעם יעיד על הצדקת האמונה והסכמת הנפש לקיים כל מצוות הבורא ית'.

ביאור דבריו הקדושים, שבזמן שאדם מקיים מצוה שיוודע בה טעם, עדין אין אנו יודעים שאדם זה מוכן לקיים מצות בוראו, כי יתכן ואינו מקיים אלא מה שרעתו מכרעת. ואף בז' מצות בני נח שרובן מחויבות מצד השכל, כתב הרמב"ם: **"כל המקבל שבע מצות ונוהר לעשותן הרי זה מחסדי אומות העולם ויש לו חלק לעולם הבא והוא שיקבל אותן ויעשה אותן מפני שצוה בהן הקב"ה בתורה והודיענו על ידי משה רבינו שבני נח מקודם נצטוו בהן. אבל אם עשאן מפני הכרע הדעת, אין זה גר תושב ואינו מחסדי אומות העולם ולא מחכמיהם"** (רמב"ם מלכים ח יא). והיינו; שאף במצוות השכליות שצריך האדם לומר אי אפשר לעשות רע, כי גם לולא הציווי היה נמנע מלגנוב ולרצוח וכדומה, אכן לאחר שנצטוה בהן מאת הקב"ה, הרי עיקר הימנעו מעשותן צריך שיהיה מחמת ציווי הבורא ית' וסלידתו מהרע אינה אלא כטפל לסבה העיקרית שהיא קיום מצוות הבורא יתברך.

כל עיקר עבודת האדם היא שיהיה עבד לקונו, עבד שאין לו אלא מצות רבו. ובל ילך אדם אחר חשבונות רבים ואפילו הם חשבונות של כבוד שמים, שאם הוא עושה כך, כבר אינו עבד, אלא בן חורין העושה על דעת עצמו. וכן מצינו: **"אמר ליה: (ישעיה לחזקיהו המלך) "בְּיַדִּי כַּבְּשֵׁי דְרַחֲמָנָא, לְמַה לָּךְ? מַאי דַּמְפַּקְתָּ, אֲבָעִי לָךְ לְמַעַבְדִּי!"** (כלומר: אל לך לשקול את הדבר על דעתך, אלא עשה מה שנצטוית!) ומה דניחא קמי קודשא בריהו, הוא, לעבדי. (ברכות י.) ואם משום כבוד שמים מה שירצה ה' יעשה ואין לך לדאוג עבורו כביכול. אמנם עיקר הקושי בעבודת ה' הוא ענין זה, שקשה מאד לאדם להרגיש את עצמו עבד ומוכרח. דהיינו: לקיים אך ורק מחמת ציווי הבורא ית' ונוח לו לעשות לפי שיקול דעתו ובלבד שלא יהיה כבול.

אמרו חז"ל: **"ויאזל משה לשכת את האיש"** (שמות ב כא) בשעה שאמר משה

ליתרו: **"תנה לי את צפורה בתך לאשה"**. אמר לו: **"קבל עליך דבר אחד שאני אומר לך ואני נותנה לך לאשה"**. אמר לו משה: **"מה הוא?"** אמר לו: **"הבן שיהיה לך תחלה, יהיה לעבודה זרה, מכאן ואילך לשם שמים"** וקבל עליו. (ילקוט שמעוני שמות ב קסט). וביאר הבעה"ט: הטעם שהסכים משה לתנאי זה, שכונתו היתה להחזיר את יתרו למוטב.

אך מן התימה על יתרו, איך התנה תנאי זה? והרי אמרו חז"ל: **"יתרו, כומר לעבודת כוכבים היה וראה שאין בה ממש וביסר עליה והרהר לעשות תשובה, עד שלא בא משה וקרא לבני עירו ואמר להם: "עד עכשיו הייתי משמש אתכם, מעתה זקן אני, בחרו לכם כומר אחר" עמד והוציא כלי תשמישי עבודת כוכבים ונתן להם הכל. עמדו ונדרוהו, שלא יודקק לו אדם ולא יעשו לו מלאכה ולא ירעו את צאנו. ובקש מן הרועים לרעות לו את צאנו ולא קבלו. לפיכך, הוציא בנותיו **"וַתְּבַאֲנָה וַתַּדְּלֶנָּה"** (שמות ב) מלמד; שהיו מקדימות לבא, מפני פחד הרועים. **"וַיִּבְאוּ הָרָעִים וַיִּגְרְשׁוּם"** (שמות ב) אפשר, הוא כהן מדין והרועים מגרשים בנותיו? אלא, ללמדך; שנידוהו וגרשו בנותיו' (שמו"ר א לב). וכל זאת בגלל הכרתו המוחלטת כי אין בעבודה זרה ממש! וא"כ, יפלא, איך התנה עם משה כי בן ראשון אשר יולד יהיה כומר לע"ז? וכבר עמד על כך 'שפתי חכמים'.**

אולם הדבר מתבאר ע"פ האמור: כי אע"פ שחזר יתרו בתשובה שלמה ופירש מע"ז, כל זאת עשה מדעתו ומהכרתו שראה בשכלו **"שאיין בה ממש"**. אך לא חפץ יתרו שצאצאיו יהיו מאמינים בה' בהכרח (דהיינו: "כפיה דתית") והרי בביתו של משה יהיו מוכרחים להיות מאמינים! על כן התנה שאת הבן הראשון יחנכו להיות כומר לע"ז ואם יבוא מעצמו לידי הכרה שאין בה ממש, מה טוב. אבל לא ידע ולא הבין שעיקר התורה הוא שיעשה האדם עבד ולא ע"פ הכרעת דעתו.

ועד כמה קשה על האדם להיות כבול ומוכרח אנו רואים במעשה שמעי בן גרא, שציוה דוד המלך טרם מותו לשלמה בנו: **"וְעַתָּה אֵל תִּנְקְהוּ כִּי אִישׁ חָקַם אֶתָּה וַיִּדְעַתְּ אֵת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לוֹ וְהוֹרַדְתָּ אֶת שִׁיבְתוֹ בְּכֶסֶם שְׂאוֹל"** (מלכים א ב ט). הבה ונראה כיצד קיים שלמה את צוואת דוד אביו. אמר הכתוב: **"וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשֹׁמְעִי וַיֹּאמֶר לוֹ בְּנֵה לָךְ בַּיִת בִּירוּשָׁלַם וַיִּשְׁכַּתְּ שָׁם וְלֹא תֵצֵא מִשָּׁם אֲנִי וְנָאֵה וְהָיָה בְּיוֹם צִאתְךָ וְעֵבַרְתָּ אֶת נַחַל קְדְרוֹן וְדַע תִּדְעַתְּ כִּי מוֹת תָּמוּת דְּמָה יְהִיָּה בְּרֵאשֶׁתָּה"** (מלכים א ב לו-לז). היכן כאן קיום הצוואה? ואיה

5 <<< המשך בעמ' 5

עלי הגיון

"ויראו כל העדה כי גוע אהרן ויבכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל"

למה אצל משה נאמר שבכוהו בית ישראל ואצל אהרן כל בית ישראל?

את בגדיו, אומר: 'אוי לי, היאך אשא את עיני ואראה את חברי, בושתי הימנו שאני הוא שסרחתי עליו' הוא יושב אצלו עד שמסיר קנאה מלבו. והלך אהרן וישוב אצל האחר וא"ל: "בני, ראה חברך מהו אומר, מטרף את לבו וקורע את בגדיו ואומר אוי לי היאך אשא את עיני ואראה את חברי בושתי הימנו שאני הוא שסרחתי עליו" הוא יושב אצלו, עד שמסיר קנאה מלבו. וכשנפגשו זה בזה גפפו ונשקו זה לזה, לכך נאמר: "ויבכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל" (אדר"נ יב ג) ■

ועולה לא נמצא בשפתיו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון" (מלאכי ב ו) ר"מ אומר: מה ת"ל "ורבים השיב מעון" כשהיה אהרן מהלך בדרך, פגע בו באדם רשע ונתן לו שלום, למחר בקש אותו האיש לעבור עבירה אמר אוי לי היאך אשא עיני אחר כך ואראה את אהרן, בושתי הימנו שנתן לי שלום. נמצא אותו האיש מונע עצמו מן העבירה. וכן שני בני אדם שעשו מריבה זה עם זה הלך אהרן וישב אצל אחד מהם, אמר לו: "בני ראה חברך מהו אומר, מטרף את לבו וקורע

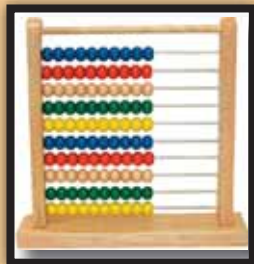
בפרשת השבוע מתוארת פטירתו של אהרן הכהן בפסוק: "ויבכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל" (במדבר כ טז) ואילו לגבי פטירת משה נאמר: "ויבכו בני ישראל את משה" (דברים לד ח) מדוע את הסתלקותו של אהרן בכו יותר, מאשר הסתלקותו של משה? משיב על כך ה'תפארת יהונתן: אחרי מות אהרן לא ציפה איש שהוא ירש את תפקידו שכן זר לא יכול להיות כהן גדול ולכן כל בית ישראל בכה את מותו בלב שלם. לעומת זאת לא הכל בכו על מות משה שכן היו כאלה שהשלו עצמם וציפו למלא במקומו את תפקידו. 'האבות דרבי נתן' נדרש לאותה שאלה שמשה היה מוציא דין לעמיתו והיה מוכיח את בני ישראל בדברים. אבל אהרן לא אמר מעולם לאיש 'סרחת' והיה תמיד 'רודף שלום'. ואומר; שהרי על אהרן נאמר: "תורת אמת היתה בפייהו

מעשי גדולים

"על כן יאמרו המשלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון"

מנין לקחה הגמרא כי הפסוק עוסק במושלים ביצרים?

המשלים באו חשבון אבל מאחר של חז"ל רבץ בכל רגע הפחד והחשש שמא לא מלאו את חובתם לשמים לכן כשראו בפסוק את המלים: "באו חשבון" עלה במוחם מיד הדין וחשבון כלפי שמים. וכשאמרו הסבר זה לראש ישיבת פוניבז' הגר"ש רוזובסקי זצ"ל: אמר: כי לזה התכוונו חז"ל באומרם על הפסוק: "אשרי אדם שמע לי" (משלי ח לד) - שכל שמועותיו לוי (לא מצאתי מקור) שכל מה שהוא שומע הוא מקשר תיכף עם עיני שמים. ■

אמר להם רבם: "כשאני מגיע לקושית הגמרא, אני נזכר שגם הקב"ה ישאל אותנו את אותה השאלה, כיון שאני מודה שאני חייב, מדוע איני מחזיר". כלומר: מדוע אינו חוזר ומחזיר בתשובה... רואים אנו ממעשה זה שלמרות שהגמרא עוסקת בענין שונה לגמרי, אבל רבי ישראל מסלנט שתמיד מורא שמים היה עליו ודאג כל ימיו לעבודת הבורא, מצא בגמרא דבר נוסף שסתם לומדים אינם מוצאים בו. וכך גם בפסוק שלנו: נכון שלא לדבר הזה כיון הפסוק. "על כן יאמרו

הגמרא במסכת בבא בתרא אומרת: "המשלים, אלו המושלים ביצרים. באו חשבון" - בואו ונחשוב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה'. (עח): מנין להם לחז"ל לומר שהפסוק עוסק במושלים על יצרים? מסופר על רבי ישראל מסלנט זצ"ל: שעסק פעם עם תלמידיו בגמרא במסכת בבא מציעא (יב:) בסוגיא המדברת על אדם שמצא שטרי חוב, שהדין הוא שאם יש בהם אחריות נכסים לא יחזיר. ומקשה שם הגמרא: אם בעל החוב מודה שהוא חייב, מדוע שמוצא השטר לא יחזיר אותו? כשהגיע רבי ישראל מסלנט לקושיא הזו התייפח בככי ותלמידיו לא הבינו מה מקום יש לבכות כאן?

פרשת 'חקת'

"זאת התורה אדם כי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים" אמר ריש לקיש: "מנין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה? שנאמר: "זאת התורה אדם כי ימות באהל"!"

ואחר יבא אל המחנה וטמא הפהו עד הערב (במדבר יט ז)

כתב ה'משך חכמה': 'ודע כי כל עבודות חוץ המה מטמאים בגדים והעוסק בהן טמא מלבוא למחנה שכינה, אך דוקא הני דתחלתם בפנים כמו המשלח השעיר והמוציאים פרים הנשרפים וכן העוסקים בפרה, שצריך להזות נגד פני אהל מועד, אבל צפרי מצורע, הכהן אינו נהיה טמא, שאינו שייך לעבודה דפנים כלל, כי הטומאה במקום שיש קדושה'.

"והנה הטהר על הטמא ביום השלישי וביום השביעי וחסאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר בערב" (במדבר יט ז)

כתב ה'טעמא דקרא' להגר"ח קנייבסקי שליט"א: כתיב: **"והטהר"** חסר, שאין צריך טהור ממש, שגם טבול יום כשר בפרה.

"וירם משה את ידו ויך את הסלע במטהו פעמים ויצאו מים רבים ונתת העדה ובעירם" (במדבר כ יא)

כתב ה'משך חכמה': 'דע כי הברכה אשר בחפץ ה' ובסבר פנים יפות, היא אינה מהוללה בכמותה, רק באכותה, כי זה ענין יותר נשגב ויותר נאה אשר במעט המזון יושבע רעבוננו ובמעט השתיה יושבר צמאו וכנאמר: **"וְאַכְלֶתֶם לְחֶמְקֵם לְשִׁבְעָה"** (ויקרא כו ה). ופרש"י: שיהיה **"אוכל קמעה והוא מתברך במעיו"**. ולכן אמרו ז"ל: **"לא נתקרה דעתם של ישראל, עד ששמעו וְאַכְלֶתֶם לְחֶמְקֵם לְשִׁבְעָה"** (זוהר מדה"נ פ' תולדות קלו). שזה ענין נשגב, שבמעט המזון יספיק לנפשו ואם יאכל האדם מזון היוצא מידו של הקב"ה - הוא אושר נפשי ומזון רוחני, כאשר הפליאו חז"ל במן **"לחם אבירים"**

ראתה כמו עיניה את בעלה יושב רכון על הספרים והוגה בתורה. מיד הרימה קול גדול ואמרה: 'מה אתך? האם יצאת מדעתך?! הלא החנות מלאה קונים ואתה יושב כאן ולומד?! לא איכפת לי ההפסד שהנך גורם לנו, אבל כלום אפשר לגרש לקוחות קבועים מהחנות, בשעה שמכל עבר ישנם סוחרים המתחרים בנו!'

ענה בעלה: 'שמעי נא רעיתי ועני לי מה היית עושה אילו בקר אחד היה בא מלאך המות ואומר לך שהגיע זמני להפטר מן העולם, כלום היית יכולה לומר לו שאין עתה פנאי לך, אם כן מהיום ואילך חשבי בכל בקר בשעות שאני נעדר מהחנות, כאילו נלקחתי על ידי מלאך המות ומה איכפת לך שאחרי שעה או שעתים אקום לתחיה ואבוא לעזור לך בחנות'.

על כגון זה נאמר: **"אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית את עצמו עליהם"** על האדם לחשוב כאילו הוא מת ואז יתבטלו מאליהם כל התרוצים והסבות המעכבים אותו מללמוד.

"זאת חקת התורה אשר צנה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על" (במדבר יט ב)

כתב רש"י: **"אדמה תמימה שתהא תמימה באדמימות, שאם היו בה שתי שערות שחורות פסולה"**. מבאר הרע"ב: דלרבנותא נקט **"שחורות"**

דהרי אף בשאר צבעים נפסלה, אלא דאמרין במסכת נדה: **"אמר רבי חנינא: שחור אדום הוא אלא שלקה"** (נדה יט.). וא"כ יש לחשוב ששחורות כשר שהרי עיקרן ותחלתן היו אדומות. ולכן נקט דוקא **"שחורות"**.

"וכבס בגדיו ורחץ בפרו במים"

פנינים לפרשה

דברי חז"ל אלה מהוים לדעת החפץ חיים זצ"ל, עצה טובה ללמוד תורה: וברוך משל המשיל זאת לסוחר גדול שהיה טרוד במסחרו מבקר עד ערב. מרוב טרדותיו לא היה לאיש זמן להתפלל בצבור וכמו כן לא נותר לו הרבה זמן במשך היום והלילה לקביעת עתים לתורה. חלפו השנים ושער לבן החל מבצבץ בזקנו, כחותיו נדלדלו והוא החל לחוש כי קיצו קרב ובא ולא רחוק היום בו יצטרך ליתן דין וחשבון על מעשיו לפני מלך מלכי המלכים. אי לכך, החליט כי עליו להכין צידה לדרך ולצורך זה עליו לשנות את סדר יומו. מאותו יום ואילך הלך בכל יום לבית הכנסת לתפילת שחרית בצבור ולאחר התפילה נשאר במשך שעתים בבית המדרש כדי ללמוד ואח"כ הלך לחנותו.

כאשר הגיע לחנות, לאחר שהייה של כשלוש שעות בבית הכנסת ובבית המדרש שאלה אותו אשתו בתמהון לפשר אחורו והוסיפה ואמרה לו: 'הלא ידעת כי בשעות האלו החנות הומה סוחרים הממהרים לדרכם ומה לך כי התמהמת מלבוא? התחמק הבעל מלהשיב לה, רק זאת אמר לה, שהיה טרוד בענין חשוב מאד ונאלץ היה להתעכב.

וכך במשך כמה ימים היה מאחר מלבוא לבית המסחר וכך התחמק מלספר לאשתו היכן היה.

בקר אחד פקעה סבלנותה של האשה וכאשר ראתה ששוב הוא משתהה מלבוא לחנות, יצאה לדרך כדי לחפש אחריו ולברר פעם אחת ולתמיד להיכן הוא נעלם בכל בקר.

מה רבה היתה תמיהתה וכמה גדול היה קצפה, כאשר נתברר לה שבעלה נמנה בשעות אלו עם חובשי בית המדרש. היא מיהרה לעבר בית המדרש ואכן

מי שהמרהו והוא פי ה' שכתוב בו: "על אֲשֶׁר מְרִיתֶם אֶת פִּי" (במדבר כ כד) ומפני שלא הזכירו כאן, נצרך להזכירו במקום אחר, בסדר 'אלה מסעי', הוא שבאר שם: "וַיַּעַל אֶהָרֶן הַכְּהֵן אֶל הַר הָהָר עַל פִּי ה' וַיִּמַּת שָׁם" (במדבר לג לח).

(ויתכן שגם זמן פטירתו מוזכר ב'מסעי' שהיא נקראת ברוב הפעמים סמוך לר"ח אב שאז זמן פטירתו. אולם צריך ביאור למה שנתויו הוזכרו ב'מסעי'). ■

'שלשה מתו בנשיקה; משה ואהרן ומרים'. במשה ואהרן נאמר בהם: "על פי ה' " אבל במרים לא נאמר: "על פי ה' " לפי שגנאי הדבר. ויש לתמוה; שלא מצינו כאן, שהזכיר הכתוב במיתתו של אהרן "בְּרֹאשׁ הָהָר" עפ"י ה' כשם שנאמר במשה: "וַיִּמַּת שָׁם מִשֶּׁה עֶבֶד ה' בְּאֶרֶץ מִזְבֵּחַ עַל פִּי ה' " (דברים לד ה) אלא, שלא רצה להזכיר בו כן במקום הזה, לפי שבמקום זה המרו את פי ה' בחטא הכאת הסלע פעמים... ואיך יתכן שיזכיר במקום זה שהיתה מיתתו ע"י

ולכל אחד לפי שלמותו כמאמרם: 'תנו רבנן: "לָחֶם אֲבִירִים אָכַל אִישׁ" (תהילים עח), לחם שמלאכי השרת אוכלין אותו' (יומא עה:).

ולכן, אילו לא שינו מאמר ה', היתה הברכה במעיים באכות ולא בכמות, כאשר היה במקו, שהמרבה לא העדיף מעומר והיה מספיק. ושתייתם היה ענין נפשי, אשר בזה נבדלו משתיית הבהמות ולכן בציווי ה' נאמר: "וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מִים מִן הַסֶּלַע" (במדבר כ ח) ולא כתוב: "רַבִּים" וגם כתוב בציווי: "וְהִשְׁקִיתָ אֶת הָעֵדָה וְאֶת בְּעֵירָם". "וְאֵת" אפסוקיה קרא וכדאמר בב"ק סה עה"פ "וְאֵת אֲשָׁמוּ" (ויקרא ה), דשתייתן יהיה נבדל משתיית הבהמה. אולם כאשר לא עשו כפי ציווי, אז כתוב: "וַיִּצְאוּ מִים רַבִּים וַתִּשֶׁת הָעֵדָה וּבְעֵירָם" שניהם שוו בשתיה - והברכה אינה רק בכמות.

וַיִּפְשֵׁט מִשֶּׁה אֶת אֶהָרֶן אֶת בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ אֶתֶם אֶת אֶלְעָזָר בְּנוֹ וַיִּמַּת אֶהָרֶן שָׁם בְּרֹאשׁ הָהָר וַיִּרַד מִשֶּׁה וַאֲלֶעָזָר מִן הָהָר" (במדבר כ כה)

כתב רבנו בחיי: 'ורדשו רז"ל:

➤➤➤ המשך מעמ' 2

"זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר"

ראה שלמה בחכמתו וע"י שציוה עליו לדור בירושלים ועוד הוסיף שבועה בה' שלא יצא, כל אלו כבלים הם על ידיו של שמעי, שלשלאות של ברזל שבמוקדם או במאוחר ישברם בעל כרחו ואפי' "קְרִיַת מֶלֶךְ רָב" (תהילים מח ג) כירושלים לא תוכל שאתו, כי ההכרח להימצא בתוכה קשה מנשוא וכנ"ל.

אף הלאו "לא תסף עליו" (דברים יג) ענינו כד! שכל המוסיף על מצוות ה' אומר: כי יפה כח שכלו לקבוע מצוות ואיסורים ואף מצוות ה' הוא מקיים מפני הכרעת דעתו. והוא מה שכתוב בוידוי דרבינו נסים גאון ז"ל: 'את אשר אסרת התרתי ואת אשר התרת אסרתי', האחד תלוי בשני. וכשם שלהתיר האיסור הוא עון גדול, כן עון גדול לאסור המותר, כי שניהם משרש אחד באים ועל כן נאמר: "זאת חקת התורה" כי קיום החוקים הוא קיום כל התורה. "פי לי בני ישׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדִי הִם" (ויקרא כה נה) הוא יסוד כל התורה כולה. (שיחות מוסר ח"א כה). ■

שהרי נשבע לשלמה שלא יצא מירושלים והדבר בנפשו ומה ערך לשני עבדים שברחו בכדי לסכן את חייו ולעבור על השבועה ועל פקודת המלך.

עוד יש להבין שמאחר שהרגו לבסוף מטעם שלא שמר את פקודת המלך, א"כ למה היה צריך להשביעו בה' שלא יצא מירושלים? וכן למה הוזכרו "ידע תדע פי מות תמות"? הרי אם לא היה מזהירו היה המכשול קרוב יותר לשמעי וע"י השבועה הרי הוא מרחיק את הסכוי לקיים את מצות דוד אביו.

מכאן אנו למדים את היסוד שאמרנו; שאע"פ שירושלים "משוש כל הארץ" (תהילים מח ג) ויכול אדם לדור בה כל ימיו מבלי לצאת את חומותיה, אך כל זאת בזמן שאדם עושה כן מדעתו ומרצונו הטוב, אולם בשעה שנעשה מוכרח לשבת בה מבלי אפשרות לצאת ולבוא, הופכת ירושלים בעיניו לבית האסורים והרי הוא עושה כל טצדקי שבעולם כדי לשבור את כבליו ולפרוץ את חומת בית האסורים ויהי מה. כל זאת

תדע פי מות תמות קמך יהיה בראשך" (מלכים א ב לו-לז). היכן כאן קיום הצוואה? ואיה חכמת שלמה שסמך עליו דוד אביו כאומר: "פי איש חכם אָתָּה. והורדת את שיבתו בדם שאול"? האם זו היא העצה להוריד "את שיבתו בדם שאול" והרי כמה וכמה זקנים בירושלים שלא יצאו מימיהם את שערי העיר הקדושה.

אמנם כך היה ולא שמר שמעי את דבר המלך, ככתוב: "וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשׁ שָׁנִים וַיִּבְרְחוּ שְׁנֵי עֲבָדִים לְשֹׁמֵעִי אֶל אֲכִישׁ בֶּן מַעֲכָה מֶלֶךְ גֵּת וַיִּגְדּוּ לְשֹׁמֵעִי לֵאמֹר הִנֵּה עֲבָדֶיךָ בְּגֵת וַיִּקֶּם שֹׁמֵעִי וַיִּחַבֵּשׁ אֶת חֲמָרוֹ וַיִּלְךָ גֵּתָה אֶל אֲכִישׁ לְבַקֵּשׁ אֶת עֲבָדָיו וַיִּלְךָ שֹׁמֵעִי וַיִּבְאֵ אֶת עֲבָדָיו מִגֵּת וַיִּגְדּוּ לְשֹׁלְמֹה: כִּי הִלֵּךְ שֹׁמֵעִי מִירוּשָׁלַם גֵּת וַיִּשָּׁב וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשֹׁמֵעִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו: הֲלוֹא הִשְׁבַּעְתִּיךָ בְּה' וְאָעַד בְּךָ לֵאמֹר בְּיוֹם צֵאתְךָ וְהִלַּכְתָּ אֵנָה וְנָאֵה יִדַּע תִּדַּע פִּי מוֹת תָּמוּת" (מלכים א ב לט-מב). אך עדין הדבר תמוה ביותר כי מנין היה שלמה המלך יודע כי כך יקרה לו, גם על שמעי קשה,

רכבת נגד הכיוון

מי שרוצה להיות 'כמו כולם' לא מגיע לעולם למחוז הפצו

ואז... הגיעה אליו בשורה נוספת כי בני אדם המציאו את הרכבת שמביאה את האדם, ללא סוסים, מקצה הארץ במהירות ובנוחות.

הוא החליט שעכשיו הגיע הזמן לקחת את הכסף שחסך ושכפר הולדתו נחשב ל'עושר' לשוב לביתו ולחיות את חייו הרגילים והטובים שחיכה להם זמן רב... אסף את מטלטליו והלך לתחנת הרכבת. כשהגיעה הרכבת הוא עלה עליה, נשמעה שריקה והרכבת התחילה לנוע. האיש ישב שמח בכסאו ונהנה מכל רגע. עוד מעט - אמר לעצמו - "אראה את משפחתי והם ישמחו לראות כמה התעשרתי".

כשעבר הכרטיסן למכור כרטיסים לנוסעים שאל אותו: "לאן פניו מועדות" והוא השיב: "בשם הכפר שבדרום המדינה".

טפח לו הכרטיסן על ראשו ואמר לו: "ביש מזל שכמוך. הרכבת הזאת נוסעת צפונה. רד מיד בתחנה הראשונה, עבור לצד השני והמתן לרכבת הנוסעת למרכז, שם תעבור לרכבת נוספת הנוסעת דרומה למחוז הפצו".

אמר הבחור: "אוי, כמה טרחה טרחתי וכמה יגעתי וכמה שמחתי שאני כבר ברכבת. האם עלי שוב לטרוח ולחכות?" שאל את הכרטיסן: "ולאן נוסעים כולם ברכבת הזו?" השיב לו: "לצפון". "אתה יודע מה?" - ענה לו האיש - "אז גם אני אהיה כמו כולם".

מוסר השכל - אמר הרב - מי שרוצה להיות כמו 'כולם' לא מגיע למחוז הפצו. נשמתכם ירדה לעולם כדי להכין עצמה לעולם הבא, אבל בשביל זה צריך לדעת לנסוע בכיוון הנכון ולא, לא מגיעים. ■

בדרשתו וסיפר בה את הספור הבא: "בדרום המדינה היה מחוז של איכרים, עובדי ארמה וקשי יום, שפרנסתם היתה מצויה להם בדוחק. יום אחד שמעו שבמרכז המדינה מתפתח אזור של תעשייה מודרנית וחסרים שם ידים עובדות. המשכורת גבוהה ואפשר להתפרנס בכבוד. אבל, הם לא רצו לנטוש את נחלת אבותם והעדיפו להשאר במקומם. אחד הבנים ששמע את הבשורה שיש אפשרות לצאת מהדחק החליט שהוא בכל זאת נוסע לאזור החדש כדי להתעשר. כשהגיע למקום ראה שמצויה בו העבודה למכביר וגם משכורת נכבדה ניתן לקבל תמורתה, אלא שגם הוצאות המחיה שם גבוהות. ועם כל זה הצליח לחסוך פרוטה לפרוטה, עד שהצטבר בידו סכום שבאזור מגוריו הראשון נחשב לנכבד.

מערכת 'המגיד' ייוחד ל'גנזי המלך'

המעשה אירע בפרנקפורט בתקופה שלפני מלחמת העולם. ההשכלה וההתבוללות עשו שמות ביהודים ובעיקר בין צעירי הדור היתה המכה קשה מאד. לא מעט יהודים שגרו יחד עם גוים, עזבו את דרך אבותם ואמצו את מנהגי הגוים. היה נדמה להם שכך יהיה להם יותר קל בחיים ויהיו מקובלים יותר על 'סביבתם'. כדי להצדיק את מעשיהם המציאו כל מיני טענות ומענות והביעו דעתם שהתורה אינה מחייבת, חלילה, את האדם להתנהג בכל הליכותיו בנבדלות מכל תושבי המדינה.

קבוצה חרדית מסוימת התארגנה וקיימה אסיפות חזוק לילדים ולבחורים, בתורה ובמצוות. הם למדו יחד, התפללו יחד וחזקו אחד את השני שלא להיסחף אחרי הרחוב ואחרי החברים לשעבר וקרובי המשפחה שנטשו את דרך ה'. אבל הנסינות שעמדו בדרכם היו קשים מאד. בראש החבורה עמד רב גדול וירא שמים, שדרכו היתה ללמדם ולהדריכם בדרכם המפותלת והוא עשה את תפקידו נאמנה. בכל הזדמנות, בשבת, בחגים ובימי חופש, התחבר אתם, עודד אותם ושיבח אותם על שהם הולכים בדרך האמת.

פעם אחת נגשו אליו מספר בחורים ש'פזלו' החוצה ואמרו לו: "ומה יקרה אם נלך כמו כולם, הרי גם הם בני אדם וגם יהודים. למה לנו להתמודד כל כך קשה ולהיות נבדלים?" היה זה בשבת קדש הרב האריך

מחשבה

"ויקחו אליך פרה אדמה תמימה"

בין שתי שערות לכחוט השערה

יותר פוסלות בפרה אדומה ופוגעות ב'תמימות'. אבל כשמדובר בתמימות נפשו של היהודי, בציווי: "תמים תהיה עם ה' אלקיך" (דברים יח יג) התמימות נפסלת אפילו כחוט השערה. ■

רש"י לומד מהמלים: "פרה אדמה" שהיא צריכה להיות 'תמימה באדומיות' שאם היו בה שתי שערות שחורות היא פסולה. אמר על כך בעל החדושי הרי"מ מגור: 'שתי שערות או

זה א-לי ואנווהו

"התנאה לפניו במצוות" (שבת קל"ג)
בספרי-תורה, הפליין ומצוות מסופר רב אומן מוזחה
כתב האר"י וכתב ספרדי בכל הגדלים,
בלי העברת סכין אחד ו-26 הידורים.
יהודי יקר במצוות אלו אתה יכול
להתנאות ולהדר עצמך לפני הקב"ה,
האם לא כדאי?!

להזמנות: 052-5836938 09-7921521

מרפאת שיניים שן וחסד

בדיקה ויעוץ
מקצועי ללא
תשלום

נוסד בשנת 1982

◆ כתר חרסינה 575 ש"ח

◆ שתל 1.490 ש"ח ◆ תותבת 1.590 ש"ח

◆ תותבת גמישות ללא וויס 2.990 ש"ח

◆ ישור שיניים החל מ-4.800 ש"ח

רח' רבי עקיבא 44 ב"ב פינת הרב קוק

052-8448443 ◆ 03-5794757

הודעה חשובה!!!

כל המעוניין לשמוע שדור חי
של הרב אמנון יצחק שליט"א
מתבקש להתקשר לאחד מהטלכונים הבאים:

'שופר ניוזטל'

054-400-7779

052-999-7779

057-3777779

050-800-7779

מרפא להפצת תורה ויהדות

"אור המאיר" שע"י עמותת עטרת מנחם רחובות

וקראת לשבת עונג

נופש בשבת פרשת בלק

לפי בקשת רבים ולאור ההתעלות הרוחנית שהיו בשבתות
שאורגנו על ידנו החליטה הנהלת הארגון לערוך
סוף שבוע נוסף נפלא ברמה גבוהה

מלון שלום פלאזה ספא טבריה
בשילוב הרצאות נפלאות שירה ופיוטי שבת

שבת של שמחה והתעלות באוירה רוחנית

בהשתתפות: הרה"ג אליהו שטרן שליט"א

ורבנים חשובים ידועי שם מגדולי ישראל

והחזן הפייטן ר' אליהו אוזן היו'

יג' - יד' תמוז תשס"ז (6.07-29 למנינם)

במהלך השבת נדון ונלכד את הנושאים הבאים:

פסיכולוגיה מעמיקה וחדשנית:

* חינוך הילדים

* זוגיות ויחסים חברתיים

תכנית עם נשמה, עשירה ומגוונת כמיטב המסורת של ארגוננו

כמות החדרים מצומצמת כל הקודם זוכה

לפרטים לפנות מידית לפריוב אליהו

052-2724691 050-3338260

יעמדו על הברכה

לעילוי נשמת
שלום בן רבי יוסף מרמוני

שמירה מכל נזק והצלחה
במעשה ידיו
למארקו בן אלידה

רפואה שלמה ברמ"ח אבריה
ושסה גידיה רפואת הנפש והגוף
לחיה אסתר רות בת חנה

נחת רוח ושיזכה לזרע חי של קימה
לנאלו בן מריאלה

רפואה שלמה ברמ"ח אבריה
ושסה גידיה ורפואת הנפש והגוף
למיטל בת מלכה

ברכה והצלחה למשפחתו
של מרדכי בן רוזה

כל הישועות
לבנימין בן מלכה

לעילוי נשמתם
דוד בן פרנאדה
וצ'סרה ישראל בן אמה

יזכו לחזור בתשובה כל משפחתו
של אנג'לו בן יהודית

זווג הגון
למארקו בן רוזה

צ'סרה בן אליהו
יזכה להיות צדיק וירא שמים
ופרנסה בשפע

אלדו בן אנריקה
שיזכה לחזרה בתשובה שלמה

ראובן בן אלאונורה
יזכה להיות צדיק וירא שמים
ופרנסה בשפע

רפואה שלמה
למסעודה בת ליזה

דניאל בן פיורלה
מברך את הרב להצלחה

רחוב
האדמו"ר
מקוצק 41
בני ברק

למבירה
ספרי תורה מהודרים
שנכתבו ע"י סופרים מומחים, יראי שמים
בכתב ספרדי, בית יוסף והאר"י

מבצע מיוחד

כל הרוכש ספר תורה עד ראש
השנה יקבל ארגז מהודר
(או עצי חיים ומעיל)

לפרטים והזמנות נא לפנות לשי
052-80-777-22

כל המעוניין לזכות
וליהיות שותף בהפצת
420,000 עמודי התורה
של 'גנזי המלך' בכל
שבוע, יתרום 500
שקלים לע"י, רפואה,
זיווג, הצלחה, ברוסה,
זרע חי וקיים וכו' ויקבל

03-6762226

050-6500666

להרויח בגדול!

בתכנית 'כח כפלים'

מלאו הוראת קבע זו על סך \$28*

ותקבלו

<p>חינם!</p> <p>טיול לאתרים בצפון</p>	<p>חינם!</p> <p>קלטות וידאו, CD, טייפ וספרים</p>
<p>חינם!</p> <p>מנוי שנתי ל'גנזי המלך'</p>	<p>חינם!</p> <p>מנוי שנתי לעתות 'ארבע כנפות'</p>
<p>חינם!</p> <p>סוף שבוע ששי שבת עם הרב אמנון יצחק</p>	

תאריך: _____ הוראה לחיוב חשבון לתוכנית "כח כפלים" למשך שנה מינימום

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____

1. א.נ/ו הח'מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____

רח' _____ מס' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בית _____ פלאפון _____

מס' חשבון בבנק		סוג חשבון		קוד מסלקה	
2	3	9	2	בנק	סניף
אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה				קוד מוסד	בנק

נתן/ים לכם בזה הוראה לחיוב חשבון/נו הנ"ל בסניפכם, בנין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומציאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי מונטי, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי הרשאה".
 2) ידוע ל/לנו כי: א. הוראה זו ניתנת לבטול ע"י הודעה ממני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לבטול ע"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר משנתיים ממועד החיוב, אם אוכיח/נוכיח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב הרשאה, אם נקבעו. 3) ידוע ל/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב הרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר את המוטב. 4) ידוע ל/לנו כי סכומי החיוב ע"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח ל/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה. 5) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו. 6) הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, ויודיע ל/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. 7) נא לאשר ל"שופר" בספח המחובר לזה, קבלת הוראות אלו ממני/מאתנו.

פרטי הרשאה:
 1. סכום החיוב ומועדו, קבעו מעת לעת ע"י "שופר" עפ"י (תקורות לקביעתם):
 2. ברטי החיוב: [] זכאות ליחיד \$ 28 []
 [] זכאות לזוג \$ 56 []

לחייב בתאריך: _____

ארגון להפצת יהדות מתחייב בואת שלא למשך מעבר לסכומים המגיעים לו.

תחמת בעל/י החשבון

20 לחודש [] 30 לחודש []

תורם נכבד, שים לב: הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך "שופר" עליך לשלוח את המופס ל"שופר" ת.ד. 2711 בני ברק, טל: 03-6777779